

На нама је да одлучимо шта нам је приоритет. Та одлука није тешка, ниједна земља не може да дозволи сецесију дела своје територије, нарочито ако се ради о изузетно значајном делу као што је Космет за Србију

Којој бисте платформи дали предност 11. маја: „И Косово и Европа (ЕУ)“ или „У Европу (ЕУ) само с Косовом“?

- Јединој тачној и правилно постављеној „У Европу (ЕУ) само с Косовом“! Бојим се да је прва, како сте рекли „платформа“ - и Косово и Европа - само празна фраза која се оглушује о реалност и превиђа чињеницу да ЕУ директно учествује у сецесији Косова и Метохије, између осталог, нелегалним слањем своје мисије Еулекс у јужну српску покрајину. ЕУ је својим понашањем спојила процесе европских интеграција и борбе за очување Косова и Метохије и учинила их тренутно искључивим. Тај однос данас не може бити и ЕУ и Космет већ или ЕУ или Космет. На нама је да одлучимо шта нам је приоритет. Та одлука није тешка - ниједна земља не може да дозволи сецесију дела своје територије, нарочито ако се ради о изузетно значајном делу као што је Космет за Србију. Све остало произлази из те чињенице и њој је подређено.

Председнику Борису Тадићу и дојучерашњи коалициони партнери замерају да унутар формуле „И Косово и Европа (ЕУ)“ апсолутну предност даје уласку Србије у ЕУ. А Тадић узвраћа да су му ЕУ и Косово једнаки приоритети. Шта је, према вашем мишљењу, права Тадићева позиција и шта је у његовом ставу добро, а шта лоше за Србију?

- Више се пута чуло, и од самог председника као и из редова његове странке да нико нема право да угрози европски пут Србије, односно да ЕУ нема алтернативу. Никада из тих редова нисам чуо да одбрана Косова и Метохије, одбосно нема алтернативу. Већ је за време прошле парламентарне предизборне кампање било јасно шта су чији приоритети. Кампања Демократске странке је у потпуности била посвећена „европској будућности“ Србије. Исто се догодило и на председничким изборима. У актуелној политичкој ситуацији и констелацији односа, рећи да ЕУ нема алтернативу искључује борбу за Косово и Метохију. Уосталом, коалициони партнер Бориса Тадића, Млађан Динкић, јавно је рекао да Србија мора да иде у европске интеграције и да нико не сме да је зауставља. На питање да ли је реч о Србији с Косовом, Динкић је сасвим непрецизно одговорио да се ради о „реалној Србији... са српским становништвом“, да би се после

неколико минута осмелио и рекао да ће Србија у ЕУ само с косовским Србима, односно без Космета. Ствари су ту, чини ми се, сасвим јасне.

Имају ли право Тадићеви опоненти кад тврде да ће се „и Косово“ из формуле „И Косово и Европа (ЕУ)“ фактички сводити на пасивно ритуално понављање да Београд не признаје и никада неће признати „државу Косово“, уз узмицање пред реалним израстанем друге албанске државе и пропуштањем прилика да се парира и ономе чему би и слаба Србија могла парирати?

- Наравно да имају. Овде поново није реч о процени Тадићевих опонената већ о простој констатацији. Ми смо једна од ретких земаља чији су највиши званичници упорно понављали да неће користити силу шта год се десило. У тим изјавама су убедљиво предњачили председник републике и министри одбране и спољних послова. Одустати од употребе силе „шта год се дешавало“ је за опстанак сваке државе врло проблематична ствар. Када се то још и јавно каже, цела ствар прераста у велику глупост. Али када већ нисмо урадили оно што би свака озбиљна држава урадила (макар и само декларативно упозорила да ће употребити сва средства у одбрани своје територије), било је логично претпоставити да ћемо искористити сва правна средства у нашој борби за очување Косова и Метохије. Последњих недеља смо видели да ни за то не постоји политичка воља у већинском делу владе. Када на све то додате тежњу да се процес европских интеграција настави као да се ништа догодило није и као да ЕУ никакве везе са сецесијом Косова и Метохије нема, онда долазите до поражавајуће констатације да председник републике заиста ништа друго не ради осим што понавља реченице, за које зна да неће дати никакве резултате јер их нису дале ни до сада. Ради се о невероватно неодговорном понашању које само недостатак зле намере (односно свесне акције у корист непријатеља) дели од чина издаје, али га последице с тим чином изједначају.

УПОЗОРЕЊА БЕЗ ОСНОВА

Колико су заснована страхована-упозорена да Србија на Коштуничиним путу ризикује да остане и без Косова и без Европе (ЕУ)?

- Ако истрајемо на том путу и направимо озбиљну државу, не само да нећемо остати и без Косова и без Европе, него ћемо сачувати и Косово и ући (ако тада будемо хтели и ако то буде у складу са интересима српске државе и српског народа) у ЕУ.

ПАРАМЕТРИ АКЦИЈЕ

Бирају ли Срби између формула „У ЕУ по сваку цену“ и „Косово по сваку цену“? Може ли се такав избор избећи, вреди ли Космет нових страдања целе нације? Имају ли данашње српске генерације право да се зарад „бољег живота“ одрекну најбитније територије свог духовног и националног идентитета?

- Не треба превише драматизовати ствари. Треба сасвим прецизно одредити параметре наше акције и онда темељно и стрпљиво радити. Основни параметар јесте да Србија никада не сме да призна независност Косова и Метохије и да је од 17. фебруара 2008. почела борба да тај део своје територије врати у свој уставно-правни поредак. Сад, ако ме питате да ли треба да једемо корење зарад борбе за Косово - мој одговор је да неће бити потребно јести корење зарад борбе за Космет. Да ли треба ратовати? Никада када сте слаби. Све ово треба посматрати на средњи и дужи рок. Имаћемо пред собом времена да као држава ојачамо у сваком погледу да бисмо Косово и Метохију вратили, а да „цела нација не страда“. Једини и врло озбиљан краткорочан проблем тиче се Срба са Косова и Метохије који тамо треба да остану и живе по законима Републике Србије. Они се морају заштитити где год да су, ако треба и физички.

ПОЛАКО И БЕЗ ПАНИКЕ

Кога ће наредне српске генерације и национална историја проклињати - оне који су уверени да треба ићи у ЕУ по сваку цену или оне који су за Косово (Србију) по сваку цену?

- Само полако и без панике. Ако будемо радили како треба, неће бити разлога да будуће генерације икога проклињу.

Сматрате ли реалном Тадићеву процену да ће Србија у ЕУ - ако јој шансе не поквари „антиевропски блок“ после 11. маја - бити већ за пет-шест година и да је то за њу услов услова да економски и државно ојача и да сачува Космет?

- Да ли је могуће да нико чак и не поима да би Србија могла истински да ојача и ван ЕУ!? А шта ако се ЕУ распадне кроз неколико година или деценија? Шта ако ЕУ једнога дана захвати страховита економска криза? Зар је могуће да сви овде мисле да је ЕУ врхунско остварење људске цивилизације и да ће се све променити радикално на боље даном уласка у ту организацију? Немојте ме погрешно схватити, ЕУ има неколико јако позитивних страна као што има и негативних елемената које ваља узети у обзир - знам о

чему говорим јер сам тамо дуго живео и радио - али независно од свега тога, хајде да ми почнемо озбиљно да радимо на себи, и као појединци и као народ, уместо да константно живимо у неком ишчекивању које нам истовремено пружа алиби за лењост и неодговорност. Свима су пуна уста ЕУ! Хајде ми да очистимо наша села и градове, да скинемо најлон кесе са дрвећа, да будемо солидарнији једни према другима, да направимо стабилан политички систем који је много важнији за стране инвестиције него питање која је странка на власти, да коначно дођемо до каквог-таквог консензуса у овом друштву око свега што нам се догодило деведесетих година... Све ово, и још много тога можемо и морамо сами. Уместо ритуалног понављања о неопходности европских интеграција које се константно чује у делу политичко-медијске (псеудо) елите, оно што је заиста неопходно јесте повратити праву амбицију и самопоуздање овом народу и овој држави.

Ако Србија буде у ЕУ бар 2013. и тако истински ојача, хоће ли јој то бити довољно да врати Космет? Колико ће Србија тиме реално побољшати своје шансе, с обзиром на то да јој Брисел може тражити и признавање „државе Косово“, а Немачка, Велика Британија, Француска и Италија тешко да су признавале Приштину да би узмакле пред Србијом која ће, чак и ојачана, бити европска величина трећег реда?

- Више је него вероватно да ће Брисел тражити од Србије да призна независност своје јужне покрајине да би постала члан ЕУ. Све и да Брисел то не тражи, јасно је да земље ЕУ које су признале независност Косова и Метохије неће дозволити да Србија уђе у ЕУ а да не учини исто. А ви знате да све државе чланице морају да дају зелено светло за приступање новог члана. Зато сам и рекао на почетку да је парола „и Косово и Европа“, коју председник републике понавља месецима, данас најобичнија бесмислица и политикантска превара. Наводити Кипар као пример земље са територијалним проблемом која је постала чланица ЕУ да би се показало да Србија такође може постати члан ЕУ, без обзира на свој територијални проблем потпуно је погрешно иако се то често ради у медијима. Ниједна земља ЕУ није признала Турску Републику Северног Кипра па зато није био проблем да Кипар постане члан Уније, а да се од њега не захтева признање сецесије дела своје територије. У нашем случају, већина земаља ЕУ признаје независност Космета, а и сама ЕУ слањем мисије крши Резолуцију 1244 - зато ће од Србије бити тражено аминовање сецесије. Све што пример Кипра показује јесте да ЕУ прихвата само ситуације које су у складу са политиком земаља чланица.

Плаши ли вас то што се Приштина и Тирана у Вашингтону и Бриселу очито боље котирају од Београда, а самим тим и могућност да Приштина пре Београда уђе и у ЕУ и у НАТО и да демократска Србија остане кратких рукава и ако 11. маја победи Тадићева изборно-историјска платформа „И Косово и Европа“?

- Мене плаши само наша осредњост. Ништа друго.

Политички конкуренти и критичари Војислава Коштунице звоне на узбуну да његова изборно-историјска платформа „У Европу (ЕУ) само са Косовом“ Србију додатно свађа са ЕУ и САД, да јој одузима шансу да економски и међународно ојача и тако ојачана „из Европе“ поврати Косово у свој уставно-правни поредак. Шта сматрате предностима, а шта слабостима премијеровог „гарда“?

- Наравно да нас борба за Косово и Метохију донекле удаљава од ЕУ и САД, што је сасвим логично јер се и ЕУ и САД залажу за отимање Косова и Метохије, а ми се боримо за његово очување. И шта сад? Да ли због тога треба прекинути са борбом? Да ли ћемо се тако понашати сваки пут када се од нас нешто буде тражило? Немамо ми овде много избора. Судбина нам је очигледно наменила тежи пут и тежим путем ћемо ићи. Уосталом, погрешно би и било бирати лакши пут или тражити пречице јер оне не постоје, односно никад се не исплате.

Повећава ли Србија с премијеровим „контрагардом“ - колико год тренутно и у неколико наредних година (и без своје кривице), кварила односе са Бриселом и Вашингтоном - шансе да у ближој будућности сигурније поврати Космет? Чува ли тиме, како тврде из ДСС-а, боље историјску тапију да то учини при променењу, повољнијем односу снага у свету?

- Наравно да чува! Ситуација није добра, али је не треба погоршавати. Ако признате независност Косова и Метохије, експлицитно или не, даља борба за очување Косова и Метохије губи не само легитимитет већ и смисао.

Ризикује ли Србија и шта са формулом „У Европу (ЕУ) само са Косовом“, с обзиром на то да је бивши немачки амбасадор у Београду Андреас Цобел био неопрезно искрен и добронамеран кад је открио Србима драгоцену, за њих забрањену, истину да ће у ЕУ бити најраније 2025?

- Све и да постоји ризик, питање би било а шта је алтернатива тој формули.

Ризикује ли Србија са премијеровим „контрагардом“ да поново буде (и без формалних санкција) државно и економски изолована и кажњавана?

- Зашто би је ико изоловао? Србија је демократска држава па за било који вид „казне“ не би постојало никакво оправдање. Страна предузећа послују у Србији и нема разлога да то не чине и даље. Мислим да ником није у интересу, ни унутра ни споља, да се Србија изолује. Махање самоизолацијом је штетно и непримерено било коме ко се озбиљно бави политиком и озбиљно размишља о државним стварима. Таква реторика само подиже тензију и шири страх. А тамо где влада страх, нема слободног избора, односно демократије.

(Глас јавности)